

ЈАСЕНОВАЧКИ КРИК

Страдалници, жртве.....

човјечанством кружи прича о злу,
понављана безброј пута, никад запамћена,
духови прошлости, свједоци истине.

Уклети чувари тамнице и тмуше,

кербери бетонских јама неотворених, заливених крвљу.
Да ли је поље уснулог дрвореда коначно проговорило?
Да ли се то Сава нагутала довољно крвљу и пресушила,
а дно њено бљеснуло бјелином људских костију.

Живе ли јецаји и крици страдалника, помјерају ли границу разума?

Пјевају ли о слободи они што су пјевали о сужњима?

Да ли понављамо да бисмо запамтили или памтимо да бисмо понављали?

А о чију клетву смо се оглушули, чији повез са очију нисмо скинули?

Мученици, осакаћени, њихов лик је ту, изнад нас!

Ископасмо им очи!

Крајичак мараме њине натопљен сузама,
остаде згажен непријатељском чизмом у јасеновачкој каљузи.

Опростисмо једни другима, али заборав нас мучи...

Њива, непрегледна пољана, ћути и дрхти,

Велики цвијет виноу се високо,
залеђени поглед губи се у даљини и нестаје.

Још једном је у сјећањима одзвонио је

јасеновачки крик...

ученик: Никола Стојаковић IV1;

Медицинска школа Бања Лука

ментор: Сања Ђурић, проф.